

mere konsekvent, hvis man i Stedet for denne lange Paragraf med alle dens mange Bestemmelser havde sat en kort og klar Paragraf, som lød saaledes: „Det forbydes danske Fiskere at fiske Aal paa de Steder, hvor der er Aalegaarde og Aalestader“. Saa vidste Fiskerne, hvad de havde at rette sig efter. Hvad der her foreslaas, er i Virkeligheden intet andet end et Forbud mod at fiske Aal, hvor der findes Aalegaarde og Aalestader. Det kan jo lyde meget smukt, hvad jeg har hørt udtalt fra mange Sider, at ved at vedtage denne Paragraf vil man endelig komme ud af Vrøvlet i Anledning af denne Sag, og saa vilde det være slaaet fast, hvor Fiskernes Ret begynder. Ja, det kan jo være meget smukt at give en Mand en Rettighed, men giver man ham den paa Steder, hvor han ikke kan udnytte den, er det det samme som ingen Rettighed at give ham. Man er i denne Paragraf gaaet til det stik modsatte af, hvad Christian V's danske Lov siger om dette Spørgsmaal. Thi medens der i denne staar, at enhver maa nyde Aalegaard uden for sin Grund, undtagen hvor Kongen eller Menigmand har Skade deraf, hvorved man altsaa giver den menige Mand en virkelig Ret og beskytter ham mod Grundejeren eller Aalegaardsejeren, saa er man her gaaet over til at foreslaa, at Fiskerne i alle Tilfælde skulle vige for Grundejerne. Man er altsaa kommen til det stik modsatte af, hvad der ganske sikkert har været Meningen i Christian V's danske Lov. Nu siges der jo, og det har jeg ogsaa hørt udtale, at Grundejeren altid har haft Ret til at sætte Ruser ud for sin Aalegaard, men det tror jeg ikke paa. I 1882 indkom der til det daværende Fiskeriudvalg en Adresse fra Kalundborgegnen, hvor det siges, at man i de senere Aar er begyndt at sætte Ruser ud i Aalegaardenes Forlængelse. Det synes altsaa ikke at tyde paa, at man dernede havde haft den Tro, at Grundejeren havde Ret længere end saa langt, som Aalegaarden efter det almindelige Begreb strækker sig. Det synes snarere at tyde paa, at man der som andre Steder har været klar over, at Aalegaardene vare de almindelig bekendte og omtalte Risgærder, og at Redskaberne, der sluttelig fangede Aalene uden for Enden af dem, skulde røgtes fra Broen, der førte ud over Risgærderne. Det have de sikkert været paa det rene med, ellers kan jeg ikke forstaa Ordlyden af Adressen. Kan det nu, som jeg har set fremsat i Bladene, siges at være en retfærdig Ordning, her foreslaas? Jeg mener

Nej! Det forekommer mig, at man gennem en Aarrække Tomme for Tomme uretfærdig har tilvendt sig Fiskernes Rettigheder paa Aalefiskeriets Omraade, og nu vil man endelig have slaaet fast, at denne Uretfærdighed skal være lovlig; men for Fiskernes Skyld vil jeg indestændig advare Tinget imod at gaa ind paa den Paragraf, der nu staar i Loven. Vi ville sandelig ikke faa Tak af de fattige i Landet derfor. Vi gaa med til at beskytte Grundejerne mod de fattige Fiskerne, medens Tanken har været den at beskytte Fiskerne mod Overgreb fra Grundejernes Side. Jeg henstiller derfor, at § 6 maa faa en anden Affattelse her i Tinget, og jeg haaber, at Forandringen maa gaa ud paa, at Grundejerne blive viste tilbage til de Enemærker, hvor de have Ret til at være. Hvorledes er det nu gaaet til, at Fiskernes Rettigheder ere blevne beskaarne saa stærkt, som de ere? Jeg har nævnt noget af det. Men der maa være et Sted, hvorfra det er kommet, og jeg har haft Løjlighed til at læse noget af en Afhandling, hvoraf det nogenlunde er blevet mig klart, hvorledes det er gaaet til. Der var en entreprenant Mand, den tidligere Fiskerikonsulent, nu afdøde Birkedommer Fiedler, der selv var Aalegaardsejer paa Sevedø. Han købte der for en latterlig lav Pris nogle Aalegaardsstader, og da han nu ganske naturlig var stærkt interesseret i at faa bragt saa meget som muligt ud af disse, og da han tillige var Regeringens Konsulent og som saadan maaske havde lettere Adgang end andre til at gøre det, er det ikke saa underligt, om Aalegaardsejernes Rettigheder stadig ere blevne udvidede. Det har da været den Mands Op-gave at faa Rettighederne udvidede saa langt som muligt, hvad man kan se i Fiskerikommissionens Betænkning, Side 13, hvor han taler om „Grundejernes Eneret til Aalegaardsfiskeriet“. Han fastholder altsaa den Eneret til Aalegaardsfiskeri, og den har jeg heller ikke noget imod, naar man blot vil indskrænke den til den oprindelige Tanke. Han siger her: „Det følger af Grundejernes Eneret til Aalegaardsfiskeri, at ingen maa ud for hans Grund ved Ruser eller Garn, indrettede til Aalefangst, drive Aalefiskeri, saa vidt som Grundens Beskaffenhed tilsteder Anlæg af Aalegaarde, uden Hensyn til, om Grundejeren i Øjeblikket har Aaleruser udsatte paa det paagældende Sted, idet det beror paa hans Forgodtbefindende hvor stærkt, paa hvilke Steder og med hvor mange Redskaber han vil drive dette Fiskeri ud for hans